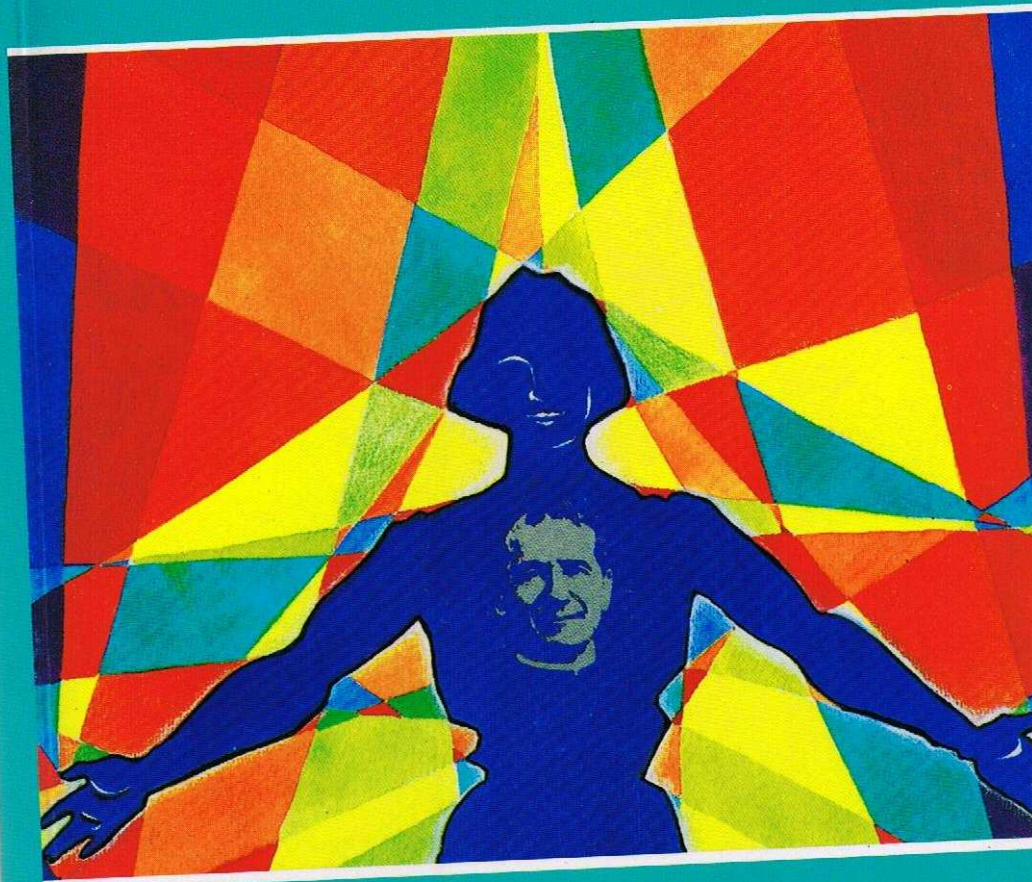

KSIĄDZ BOSKO I JEGO SYSTEM WYCHOWAWCZY

7 • Biblioteka Zagadnień Młodzieżowych

WYCHOWANIE I DUCHOWOŚĆ – PLADOYER TRANSCENDENTALNEGO PARADYGMATU BADAWCZEGO

I. Wprowadzenie

1. W obecnych czasach dokonuje się nie tylko w Niemczech, ale także i w pozostałych krajach Europy Zachodniej i Wschodniej, największa od 1945 roku wewnętrzna reforma zajęć szkolnych, przeprowadzana bez debat publicznych, wiadomości i zgody rodziców. Wprowadzony, tajny plan nauczania, zawiera szereg następujących technik, które coraz częściej stosowane są przez nauczycieli w szkole:

- ćwiczenia wyciszające i podróże w wyobraźni,
- malowanie mandali,
- medytacja i joga,
- ćwiczenia odprężające, oddechowe, energetyczne, postrzegania, koncentracji, masaże, praca z ciałem,
- uprawianie w ruch wahadełka, unoszenie stołu,
- hipnoza, trening autogenny,
- kinezoologia, edukinestetyka, gimnastyka mózgu,
- superlearning i sugestopedia,
- NLP (neurolingwistyczne programowanie),
- realizacja projektów magicznych, organizowanie zabawy duchów i straszdeł, stosowanie rytuałów magicznych itd.

Podczas zajęć szkolnych dzieci mają:

- rysować leniwą ósemkę, rozmawiać z kamieniami, świecami, duchami zmarłych,
- wmawiać sobie, że są kamieniem, kwiatem, chmurą,
- przyjmować rytualne postawy ciała.

2. Powyższe praktyki nie służą ani przekazywaniu wiedzy ani też wychowaniu naszych dzieci. Czym są one jednakże w rzeczywistości? Jaką nową rolę, nie poddaną jak dotychczas publicznej dyskusji, spełnia obecnie szkoła?

Wymienione w punkcie pierwszym techniki, traktowane są jako ćwiczenia wyciszające, które:

- mają działanie uspokajające,
- polepszają koncentrację,
- redukują stres oraz lęk ucznia,
- poprawiają zdolność uczenia się oraz wyniki w szkole,
- rozwijają osobowość dziecka.

W literaturze odnajdujemy jednakże dalej posunięte terapeutyczne i duchowe cele stosowania powyższych ćwiczeń. Zgodnie z nimi dzieci mają:

- znaleźć Boga,
- połączyć się z boskością,
- doświadczać transcendentalnych, bądź też duchowo-religijnych przeżyć,

– dostać się do „głębszych poziomów świadomości”,
– otworzyć drzwi lub bramę do „wewnętrznego świata”, lub też „otworzyć podświadomość”.

3. Ćwiczenia wyciszające i podróże w wyobraźni przebiegają z reguły według jednego specyficznego wzorca, składającego się z następujących faz, kroków czy też aspektów:

- a) wprowadzenie (faza odprężenia się),
- b) podróż i powrót,
- c) kontakt/komunikacja,
- d) magia i czary.

Ad. a) Faza wprowadzająca (odprężająca) posiada w swoich wariantach z reguły następujące cechy: zaciemnienie pomieszczenia, przytłumienie światła, zapalona zostaje świeca. W tej atmosferze dzieci powinny:

- przyjąć wygodną pozycję ciała,
- zamknąć oczy,
- zapomnieć o wszystkich problemach i troskach,

- obserwować, uspokoić i kontrolować swój oddech, wyuczyć się ćwiczeń oddechowych i stosować je,
- poczuć swoje ciało, czy też wszystkie części ciała lub grupy mięśni (rozwinąć świadomość ciała),
- skierować uwagę z zewnątrz do „wewnątrz”, bądź też skierować, skoncentrować ją na jednym punkcie,
- zaktywować wszystkie zmysły (intensywne postrzeganie zmysłowe),
- wyostrzyć pozazmysłowe postrzeganie: słyszeć ciszę, widzieć z zamkniętymi oczami, odgadywać myśli innych lub też przewidywać ich zachowanie,
- wzrok skierować do góry lub na dół, wykonywać krążenie oczu, wzrokiem podążać za „leniwą ósemką”,
- słuchać muzyki medytacyjnej,
- dokonać wizualizacji, tzn. wyobrazić sobie, że jest się w innym miejscu niż własne ciało, że jest się czymś innym, niż w rzeczywistości, że jest się jednością z obiektem medytacji,
- powtarzać w monotonny sposób „świętą” sylabę OM itp.

Ad. b) Podróże w wyobraźni są podróżami w przestrzeni lub czasie. Dzieci mają sobie wyobrazić, że znajdują się w innym miejscu, w innym świecie; że cofają się np. do czasu swojego wczesnego dzieciństwa czy też nawet do okresu niemowlęctwa, który mają sobie przypomnieć.

Podróż taka prowadzi z reguły poprzez jakiś otwór, dziurę lub tunel prowadzący do innego świata, zamieszkałego przez obce istoty. Podróż powrotna powinna odbyć się zawsze tą samą drogą.

Ad. c) Dzieci mają z reguły wyobrazić sobie żywą istotę, z którą zawierają kontakt: pozdrawiają ją, wypytują, proszą o radę i pomoc, dziękują jej, żegnają się z nią oraz muszą obiecać, że o swoich doświadczeniach nie będą nikomu, nawet rodzicom, opowiadać.

Ad. d) Dzieci mają przy pomocy magicznych przedmiotów wszelkiego rodzaju uprawiać magię i czary, na przykład:

- uzdrawiać w sposób magiczny,
- stawać się niewidzialnym,

- „przesyłać” miłość,
- przemienić się np. w jakieś zwierzę,
- znaleźć miejsca, słowa czy też pieśni mocy itp.

II. Próba interpretacji

Hipnoza

Teza pierwsza

Ćwiczenia wyciszające i podróże w wyobraźni są technikami hipnotycznymi czy też indukującymi trans, które mają nasze dzieci wprowadzić w stan hipnozy lub transu.

Dowód:

Literatura dotycząca hipnozy dowodzi, iż wymienione powyżej ćwiczenia są identyczne z ćwiczeniami indukującymi stan transu, stosowanymi w terapii hipnozą. Nauczyciele łamią zatem prawo, gdyż nie wolno im w szkole poddawać dzieci zabiegom hipnozy nie posiadając ani kwalifikacji uprawniających do jej stosowania, ani też zgody rodziców.

Szamanizm

Teza druga

Ćwiczenia wyciszające mają charakter szamanistyczny, gdyż otwierają one - poprzez trans - drzwi do świata bogów, duchów i demonów; podróże w wyobraźni natomiast są - z szamanistycznego punktu widzenia - wprowadzeniem do podróży astralnych. Nasze dzieci wprowadzane są w ten sposób w tajniki wiedzy dotyczącej możliwości opuszczenia duszy poprzez ciało, zastrzeżonej kiedyś dla indiańskich szamanów, średniowiecznych czarownic, afrykańskich czarników i hinduskich joginów.

Dowód:

Ćwiczenia wyciszające i podróże w wyobraźni są całkowicie identyczne z technikami opisanymi we współczesnej literaturze dotyczą-

cej szamanizmu, wprowadzającymi do odbycia podróży poza ciałem. Podobnie jak szamani, dzieci mają:

- wyobrazić sobie jakiś otwór lub tunel,
- wykorzystywać mandale jako pomoc do wizualizacji,
- mieć ducha przewodnika,
- zawsze powracać do ciała tą samą drogą.

Magia

Teza trzecia

Ćwiczenia wyciszające oraz podróże w wyobraźni są praktykami magicznymi. Zawarte w nich ćwiczenia oddechowe, wizualizacyjne, koncentracji czy też postrzegania zawsze były wykorzystywane jako podstawowe ćwiczenia i duchowe narzędzia do uprawiania magii i czarów.

Dowód

Literatura dotycząca magii (Bohnke, Ulrich, Budapest, Miers).

Religie dalekowschodnie

Teza czwarta

Ćwiczenia wyciszające składają się z wielu technik i elementów pochodzących z religii Dalekiego Wschodu i hinduistycznej jogi, np.:

- koncentracja na jednym punkcie (medytacja),
- skoncentrowanie wzroku na tzw. „trzecim oku” (punkt znajdujący się pomiędzy brwiami, u nasady nosa),
- powtarzanie w myślach „świętej” sylaby OM,
- osiągnięcie ciszy i spokoju ducha, opanowanie/kontrola zmysłów i czynności umysłu,
- zwrócenie uwagi z zewnątrz na „wewnątrz”.

Wprowadzenie do programów szkolnych magicznych i religijnych praktyk stosowanych przez wiele sekt dalekowschodnich sprawia, że nie budzą one w krajach Europy Zachodniej poczucia zewnętrznego zagrożenia społecznego.

Ćwiczenia wyciszające nie posiadają biblijnej podstawy nawet w przypadkach praktykowania ich - przez całe stulecia - przez mnichów klasztornych i „chrześcijańskich” mistyków. W tych przypadkach stanowiły one raczej wyraz zwiedzonego chrześcijaństwa, które oddaliło się od Słowa Bożego, bądź też nie znało w rzeczywistości. Ciszą, w znaczeniu wyciszenia ducha i czynności umysłu, jest zawsze antybiblijną praktyką skierowaną przeciwko Bogu, która zawsze otwiera drzwi, jednakże tylko do świata bogów, duchów i demonów.

Medycyna

Teza siódma

Ćwiczenia wyciszające mogą wywołać u naszych dzieci wiele ciężkich fizycznych, psychicznych oraz duchowych szkód.

Podróże w wyobraźni mogą przemienić się w prawdziwy koszmar z dożywotnimi następstwami natury psychiatrycznej.

Dowód

Ostrzeżenia znajdujące się w literaturze dotyczącej hipnozy, szamanizmu, medytacji oraz sprawozdania i listy rodziców.

Prawo

Teza ósma

Ćwiczenia wyciszające i podróże w wyobraźni są religijnymi i światopoglądowymi praktykami. Uderzają one w zagwarantowaną prawnie, poprzez konstytucję, wolność wiary i sumienia oraz obowiązek zachowania neutralności państwa w kwestii światopoglądu człowieka. Dolnosaksońska ustawa szkolna mówi ponadto, że dzieci mają być wychowane na podłożu wiary chrześcijańskiej

LITERATURA

- Bohnk B. M., Esoterik, Bindlach 1995.
 Budapest Z. E., Herrin der Dunkelheit, Königin des Lichts. Das praktische Anleitungsbuch für die neuen Hexen, Freiburg im Breisgau 1997.
 Miers H. E., Lexikon des Geheimwissens, Goldman, München 1993.
 Ulrich H. E., Von Meister Eckhardt bis Carlos Castaneda, Fischer, Frankfurt am Main 1986.

Dowód

Święte pisma Dalekiego Wschodu (np. Baghavad-Gita).

Ezoteryka i sekty

Teza piąta

Ćwiczenia wyciszające i podróże w wyobraźni należą do ezoterycznych praktyk, które są nauczane i praktykowane niemalże we wszystkich sektach i okultystycznych, czy też ezoterycznych psychogrupach. Powyższe ćwiczenia jak i medytacja oddechu praktykowane są np. w Hanowerskiej Szkole Czarnoksiężskiej (Hannoversche Hexenschule). Patrząc z drugiej strony: praktyki sekt stanowią część składową zajęć szkolnych i dokształcających dla nauczycieli.

Dowód

Literatura ezoteryczna, dokumenty i sprawozdania dotyczące działalności sekt, materiały z zajęć dokształcających dla nauczycieli.

Podsumowanie

Przedstawione techniki nie są niewinnymi ćwiczeniami wyciszającymi ani też nowoczesnymi metodami uczenia się i nauczania, lecz prastarymi praktykami:

- indukcji hipnozy,
- szamanizmu i magii,
- religii dalekowschodnich i hinduistycznej jogi,
- ezoteryki i działalności sekt.

Ujmując w skrócie: ćwiczenia wyciszające i podróże w wyobraźni są okultystycznymi, magicznymi, szamanistycznymi praktykami jak i praktykami religii Dalekiego Wschodu.

Biblia

Teza szósta

Ćwiczenia wyciszające i podróże w wyobraźni godzą w Słowo Boże i wiarę chrześcijańską. Z biblijnego punktu widzenia praktyki te rzeczywiście otwierają pewne drzwi - drzwi do krainy ciemności - co niesie z sobą odpowiednio negatywne konsekwencje.

Capra F., Punkt zwrotny, PIW, Warszawa 1987.

Eliade M., Yoga, Unsterblichkeit und Freiheit, Suhrkamp 1985.

Esotera, 3/1998.

Ferguson M., Die sanfte Verschwörung. Persönliche und Gesellschaftliche Transformation im Zeitalter des Wassermanns, Knauer, Basel 1982.

Haacke F. W., Europas neue Religion. Sekton-Gurus-Satanskult, Orell Füssli Verlag, Zürich 1991.

Köng, R., New Age, geheime Gehirnwasche, Hänssler Neuhausen-Stuttgart 1987.

Monroe R. A., Podróże poza ciałem, Limbus, Bydgoszcz 1997.

Monroe R. A., Najdalsza podróż, Limbus, Bydgoszcz 1998.

Paul-Cavallier F. J., Wizualizacja, Dom Wydawniczy Rebis, Poznań 1997.

Rozman D., Mit Kindern meditieren. Die Kunst der Konzentration und Verrinnerlichung. Ein Handbuch der New Age-Erziehungsmethoden, Frankfurt am Main 1979.

Ruppert H. J., New Age. Endzeit oder Wendezeit? Coprint-Verlag, Wiesbaden 1985.

Singh R., Udrawiająca medytacja, Limbus, Bydgoszcz 1997.